

standen en anden. Den ærede Finansminister længtes efter regelmæssige Finanslove. Ja, jeg kan kun henvide til, at det efter min Formening vilde hjælpe adskilligt dertil, naar den ærede Finansminister og Regeringen i det hele ikke opretholdt foreløbige Love. Naar efter Naar og ikke brugte Finansloven til at gennemføre de særlige Love og Foranstaltninger, som ikke kunne gennemføres ad regelmæssig Vej. Jeg skal for øvrigt saa ikke mere komme ind paa de egentlige storpolitiske Betragtninger.

Den ærede Minister mente angaaende Bestindien, at der var Forholdet det, at man netop havde begyndt at gaa de Veje, som Mindretallet havde omtalt, men at Resultatet deraf blev Oprøret. Ja, se der er det, jeg har en anden Opfattelse, end Finansministeren, og jeg troster mig til, at der er store Dele af Rigsdagen, der have en ganske anden Opfattelse. Jeg har gennemgaaet, hvad der er fremkommet om denne Sag i Fjor i Betænkningen, og hvad der tidligere er anført, ogsaa i Kommissionsbetænkningen om Oprøret, men jeg har faaet et ganske andet Resultat ud deraf, nemlig det, at naar der kom Oprør, saa var det ikke, fordi der ikke var Militær nok, men fordi man ikke havde været tilstrækkelig opmærksom paa Muligheden af Uroligheder, som netop ved Skiftetiden kunde komme. Det var et rent tilfældigt Oprør, som sikkert nok var blevet dæmpet straks i Begyndelsen, naar man havde været opmærksom og sørget for at have tilstrækkeligt Militær og Politi til Stede. Jeg skal forresten ikke følge den højtærede Finansminister vidtløftigt med Hensyn til de Beviser, hvorved han søgte at godtgøre, at den nuværende Administration i Bestindien med dens store Udgifter er nødvendig. Jeg henviser ham til hans eget Forslag, og Motiverne til dette, han vil da se, at Kolonialraadet paa St. Thomas har en ganske anden Mening, — jeg skal ikke indlade mig paa, med hvilken Ret eller Uret, men man maa vel kunne gaa ud fra, at det er berettiget til at have en Mening. Naar den ærede Minister mener, at alt vil blive saare godt, naar hans Lovforslag vedtages, skal jeg gøre opmærksom paa, at begge Kolonialraadene frataade dets Vedtagelse og mene, at det er et Indgreb i deres soleklare Ret. Jeg gør ikke deres Ud-

taleser til mine, men jeg fremhæver kun, at der ikke er Grund til at tro, at den Ordning, som Ministeren foreslaar, vil blive modtagen med synderlig Velvilje derude, og der kunde maaske være Grund til, naar de forjømte deres kommunale Pligter saaledes, at Derne bleve en Ruin, at kommende Ministre eller den nuværende Minister vilde sige, at det ikke gaar an at lade Derne afsolde.

Forresten skal jeg ikke være utilbøjelig til at følge den ærede Minister paa hans Vej og stille det kommunale fra det statsretlige. Det kunde maaske være meget rigtigt, men kun paa en Betingelse, og det er den, at skal Staten udrede Omkostningerne ved Politi, Hærvæsen og alt saadant derude, og det have vi gjort i mange Naar med 25,200 Kr. aarlig, saa maa Kommunerne ogsaa bidrage noget til Statens Fornødenheder og betale Statter til den. Herhjemme have vi det ganske vist saaledes, at Kommunerne for at kunne bidrage til deres egne Fornødenheder paalægge Beboerne Statter, men derfor ere Kommunerne eller Befolkningen ingenlunde fri for at udrede Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder. Hvorledes skal det gaa, om alle Kommunerne eller Befolkningen overalt i Danmark blev stillet paa samme Maade som Kolonierne, saa at Staten skal betale det hele uden at faa nogen som helst Indtægt? Saa vilde Statskassen nok snart gaa faallt. Ja, det er jo det, hvori min Opfattelse skiller sig fra den ærede Finansministers, at han mener ikke, — skønt det forekommer mig dog, at han ikke bestemt nægtede det, — at der kan faaes flere Statter derude, medens jeg har den Opfattelse, at det er saa frugtbar Der, at der af Naturtilberne maa kunne faas Udbytte paa anden Maade end ved Sukkerdyrkning, som mulig ikke betaler sig mere. Jeg har altsaa den Opfattelse, at Derne i det mindste maa kunne bære Omkostningerne ved deres egne Fornødenheder, og at Befolkningen, hvis Staten skal udrede Udgifterne til Derne, ogsaa maa bidrage til dennes almindelige Fornødenheder.

Finansministeren (Estrup): Jeg tror, at det ærede Medlem vanskeligt vil kunne fastholde, at alle Dele af et Land skulle, foruden at udrede hvad de behøve til deres kommunale Fornødenheder, bidrage i For-